

Sygn. akt II AKa 269/18

Lublin, dnia 6 marca 2019 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - sędzia	SA Jacek Michalski
Sędziowie:	SA Beata Siewielec SO del. do SA Jerzy Daniluk (sprawozdawca)
Protokolant	starszy sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Antoniego Markockiego

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 roku

sprawy:

1. **P. J. (1)** syna D. i A. z domu T., urodzonego (...) roku w G.,
2. **P. M.** syna Z. i H. z domu M., urodzonego (...) roku w G.,
3. **H. S. (1)** syna J. i J. z domu P., urodzonego (...) w B.,
4. **D. S.** syna L. i S. z domu R., urodzonego (...) w W.,
5. **J. A.** syna J. i H. z domu J., urodzonego (...) roku w W.,

oskarżonych o czyny z art. 258 § 3 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 12 marca 2018 roku, sygn. akt II K 9/17

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

II. na poczet orzeczonych wobec P. J. (1) i P. M. kar pozbawienia wolności zalicza okres ich tymczasowego aresztowania również od dnia 13 marca 2018 roku do dnia 6 marca 2019 roku;

III. zwalnia oskarżonych od wydatków za postępowanie odwoławcze i ustala,

że wydatki te ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. J. (1), P. M. oskarżeni zostali o to , że:

I. w okresie od maja 2009 daty dziennej nieustalonej do dnia 12 maja 2016 roku w G., W., G. i innych miejscowościach woj. (...) kierowali zorganizowaną grupą przestępczą, która w ramach ustalonego podziału ról zajmowała się popełnianiem przestępstw polegających na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, uczestniczeniu w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, tabletek ekstazy, tabletek MDMA oraz środków odurzających w postaci marihuany, udzielaniu indywidualnym konsumentom tych substancji i środków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, t.j. o przestępstwo z art. 258 § 3 k.k.

D. P. oskarżony został o to , że:

II. w okresie od lutego 2012 roku daty dziennej nieustalonej do dnia 1 marca 2016 roku w G., W., G. i innych miejscowościach woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez ustalone osoby, która w ramach ustalonego podziału ról zajmowała się popełnianiem przestępstw polegających na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, uczestniczeniu w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, tabletek ekstazy, tabletek MDMA oraz środków odurzających w postaci marihuany, udzielaniu indywidualnym konsumentom tych substancji i środków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,
t.j. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

H. S. (1), D. S. zostali oskarżeni o to , że:

III. w okresie od grudnia 2015 roku daty bliżej nieustalonej do dnia 14 lutego 2016 r. w W., G. woj. (...) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez ustalone osoby, która w ramach ustalonego podziału ról zajmowała się popełnianiem przestępstw polegających na wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, wprowadzaniu do obrotu substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz udzieleniu w celu korzyści majątkowej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy indywidualnym konsumentom, t.j. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k..

nadto **P. J. (1), P. M., D. P., H. S. (1) i D. S.** zostali oskarżeni o to , że:

IV. w okresie od daty nieustalonej nie wcześniej niż od dnia 25 stycznia 2016 roku do dnia 14 lutego 2016 roku w G. gm. G., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, wykorzystując linię technologiczną wyposażoną w urządzenia techniczne o dużej wydajności, składające się z przyrządów w postaci kolb szklanych, płaszczy grzewczych i chłodnic szklanych, jak również wykorzystując odczynniki chemiczne w postaci benzylometyloketonu (BMK) w ilości 47,6 litrów, mrówczanu amonu, kwasu siarkowego, kwasu solnego, wodorotlenku sodu, toluenu, kwasu ortofosforowego, usiłowali wytworzyć wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy, o wadze nie mniejszej niż 28 560 g, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na interwencję policji, przy czym D. P. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od 03 do 21.08.2008 r. i od 15.12.2010

do 28.01.2012 roku kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 22 maja 2009 roku w sprawie

II K 14/09 za umyślne przestępstwo podobne z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii t.j jest o przestępstwo z art. 13

§ 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124

z późn. zm.), a wobec D. P. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca

2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk

nadto **P. J. (1)** oskarżony został o to, że:

V. w okresie od wiosny 2016 roku daty bliżej nieustalonej do dnia 12 maja 2016 roku w G. , w lokalu H. (...) przy ul. (...) , posiadał bez wymaganego zezwolenia 292,51 grama bezdymnego prochu nitrocelulozowego stanowiącego istotną część amunicji do broni palnej t.j. o przestępstwo z art. 263 § 2 kk

J. A. oskarżony został o to, że:

VI. w okresie od daty nieustalonej , nie wcześniej niż 25 stycznia 2016 roku

i nie później niż do dnia 14 lutego 2016 roku w G. gm. G.,

woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

w zamiarze bezpośrednim aby D. S., H. S. (1) i inne ustalone i nieustalone osoby popełniły przestępstwo polegające na wytworzeniu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, ułatwił im jego popełnienie, w ten sposób, że zakupił i przekazał urządzenia w postaci

4 płaszczy grzewczych oraz odczynników chemicznych w postaci mrówczanu amonu w ilości 75 l, sporządził i przekazał instrukcję do produkcji benzylometyloketonu (BMK) z glicydatu BMK przeznaczone do produkcji amfetaminy metodą Leuckarta, t.j o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U.

z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.).

VII. w dniu 14 czerwca 2016 roku w W. woj. (...), posiadał przyrządy w postaci rozdzielacza szklanego, nasadki rozgałęziającej z dwoma równoległymi szybkami, maski twarzowej z dwoma pochłaniaczami wielogazowymi, służące do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych t.j o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.).

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 12 marca 2018 r.:

I. oskarżonego **P. J. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I a/o uznał za winnego popełnienia tego , że w okresie od maja 2009 daty dziennej nieustalonej do dnia 12 maja 2016 roku w G., W., G., Ł. i innych miejscowościach woj. (...), kierował wspólnie

z inną ustaloną osobą zorganizowaną grupą przestępczą tzw. garwolińską , w skład której wchodziły oprócz oskarżonego także inne ustalone i nieustalone osoby, która to grupa w ramach ustalonego podziału ról zajmowała się popelnianiem przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, tabletek ekstazy, tabletek MDMA

i środków odurzających w postaci marihuany, udzielaniu tych substancji i środków indywidualnym konsumentom oraz ustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży i osiągnięcia korzyści majątkowej, wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy

o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 258 § 3 k.k i za czyn ten na podstawie art. 258 § 3 k.k wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **P. J. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV a/o z tym, że ustalił, iż oskarżony dopuścił się

go działając w zorganizowanej grupie , co wyczerpało dyspozycję art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

III. oskarżonego **P. J. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V a/o, który wyczerpał dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **P. J. (1)** jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **P. J. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 maja 2016r. godz.18.25 do dnia 12 marca 2018 r.;

VI. oskarżonego **P. M.** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I a/o uznał za winnego popełnienia tego, że w okresie od maja 2009 daty dziennej nieustalonej do dnia 12 maja 2016 roku w G., W., G., Ł. i innych miejscowościach woj. (...), kierował wspólnie z inną ustaloną osobą zorganizowaną grupą przestępczą tzw. garwolińską, w skład której wchodziły oprócz oskarżonego także inne ustalone i nieustalone osoby, która to grupa w ramach ustalonego podziału ról zajmowała się popełnianiem przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, tabletek ekstazy, tabletek MDMA i środków odurzających w postaci marihuany, udzielaniu tych substancji i środków indywidualnym konsumentom oraz ustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży i osiągnięcia korzyści majątkowej, wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 258 § 3 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. oskarżonego **P. M.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV a/o z tym, że ustalił, iż oskarżony dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie, co wyczerpało dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

VIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **P. M.** jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **P. M.** kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 12 maja 2016r. godz.18.55 do dnia 12 marca 2018 r.;

X. oskarżonego **D. P.** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II a/o uznał za winnego popełnienia tego, że w okresie od lutego 2012 roku daty dziennej nieustalonej do dnia 01 marca 2016 roku w G., W., G., Ł. i innych miejscowościach woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej tzw. garwolińskiej, kierowanej przez ustalone osoby, która to grupa w ramach ustalonego podziału ról zajmowała się popełnianiem przestępstw polegających na uczestniczeniu w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, tabletek ekstazy, tabletek MDMA i środków odurzających

w postaci marihuany, udzielaniu tych substancji i środków indywidualnym konsumentom oraz ustalonym osobom w celu dalszej odsprzedaży i osiągnięcia korzyści majątkowej, wytwarzaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznych ilościach, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 258 § 1 k.k i za czyn ten na podstawie art. 258 § 1 k.k , przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k i art.60 § 6 pkt 4 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych , ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych

XI. oskarżonego **D. P.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV a/o z tym, że ustalił, iż oskarżony dopuścił się go działając w zorganizowanej grupie , co wyczerpało dyspozycję art. 13 § 1 k.k.

w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz. U. z 2012 r. poz. 124 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 3 k.k i art. 60 § 6 pkt 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch)

lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300

(trzystu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych ;

XII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k oraz art. 86 § 1 k.k orzeczone wobec oskarżonego **D. P.** jednostkowe kary grzywny połączył i jako karę łączną wymierzył mu grzywnę w wysokości 360 (trzystu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

XIII. na podstawie art. 60 § 5 k.k wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. P.** w pkt XI kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił

na okres próby wynoszący lat 10 (dziesięć), z mocy art. 73 § 2 k.k w zw. z art. 65

§ 1 k.k w zw. z art. 64 § 2 k.k oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k w zw. z art. 60 § 5 k.k zobowiązał oskarżonego do informowania kuratora raz na 6 (sześć) miesięcy o przebiegu okresu próby;

XIV. oskarżonych **H. S. (1)** i **D. S.** niewinnił od popełnienia czynu z pkt III a/o;

XV. oskarżonych **H. S. (1)** i **D. S.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego im w pkt IV a/o, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 14

§ 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył każdemu z oskarżonych karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości po 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k wysokość jednej stawki dziennej dla każdego z nich na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych ;

XVI. na podstawie art. 63 § 1 k.k na poczet wymierzonych oskarżonym kar pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności

w sprawie:

- **D. S.** od dnia 14 lutego 2016 r. godz. 11.00

do dnia 25 stycznia 2018 r. godz. 15.50,

- **H. S. (1)** od dnia 14 lutego 2016 r. godz. 11.00 do dnia

25 stycznia 2018 r. godz. 15.50;

XVII. oskarżonego **J. A.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI a/o z tym , że przyjmuje, iż oskarżony chciał aby D. S. popełnił opisane w nim przestępstwo polegające na wytworzeniu znacznej ilości

amfetaminy, a także, że działał w nieustalonym miejscu, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53

ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 2 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

XVIII. oskarżonego **J. A.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII a/o, który to czyn wyczerpał dyspozycję art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

i na podstawie art. 70 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii za czyn ten orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci rozdzielacza szklanego, nasadki rozgałęziającej z dwoma równoległymi szyjkami, maski twarzowej, opisanych szczegółowo pod poz. 74, 75 i 76 w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 2326-2326v akt sprawy, tom XII);

XIX. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego **J. A.** jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **J. A.** kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia od dnia 14 czerwca 2016 r. godz. 6.00 do dnia 07 września 2017 r. godz. 15.45;

XXI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. R. D. kwotę 2435,40 (dwa tysiące czterysta trzydzieści pięć złotych czterdzieści groszy), w tym podatek VAT w stawce 23% stanowi kwotę 455,40 (czterysta pięćdziesiąt pięć złotych czterdzieści groszy) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego D. P. sprawowaną z urzędu przez tego adwokata;

XXII. zasądził od oskarżonych P. J. (1), P. M. i J. A. po 4000 (cztery tysiące) złotych zaś od oskarżonych D. P., D. S. i H. S. (1) po 2000

(dwa tysiące) złotych tytułem częściowego obciążenia ich wydatkami postępowania związanymi z ich udziałem w sprawie, w pozostałym zakresie zwalniając wszystkich oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. J. (1) – adw. M. Ż. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1/ obrazę przepisów postępowania tj. art 4 kpk, art 7 kpk oraz art 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego w zakresie uznania oskarżonego P. J. (1) winnym kierowania, wspólnie z innymi osobami, zorganizowaną grupą przestępczą w zakresie obrotu substancjami psychotropowymi, podczas gdy prawidłowa, rzetelna i logiczna ocena zebranego

w sprawie materiału dowodowego nie daje żadnych podstaw do przyjęcia,

że istniała zorganizowana grupa a w szczególności, że oskarżony P. J. (1) rzekomo pełnił w niej funkcje kierownicze .

2/ błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku a polegający

na przyjęciu, że oskarżony P. J. (1) działając w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmował się wytwarzaniem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w miejscowości G., podczas gdy jedynym dowodem w tym zakresie są bardzo wątpliwej wartości dowodowej pomówienia współoskarżonego D. P. /rodzonego brata oskarżonego P. J. (1)/, którym to pomówieniom sąd I instancji niesłusznie dał wiarę.

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a polegający na uznaniu, że 292,51 grama bezdymnego prochu nitrocelulozowego był w posiadaniu oskarżonego P. J. (1), podczas gdy w rzeczywistości proch ten należał do E. W. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie P. J. (1) ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie akt sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. J. (1) – adw. T. K. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania karnego mających wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej -sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy

i doświadczenia życiowego - ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego,

a także na wybiórczej analizie tylko jego części, która wyłącznie obciążała oskarżonego P. J. (1), co stanowi naruszenie zasady obiektywizmu,

a co w konsekwencji skutkowało:

- bezkrytycznym uznaniem wyjaśnień D. P. za w pełni wiarygodne, w sytuacji gdy nie są one logiczne i spójne a opisane przez niego sytuacje nie mają potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym, a wręcz pozostają z nim w sprzeczności (m. in. z zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków);
- zbagatelizowaniem przy wyrokowaniu opinii sądowo–psychiatryczno-psychologicznej wywołanej w niniejszej sprawie, stwierdzającej, że D. P. jest kłamcą intencjonalnym, ma osobowość dys socjalną, przejawiającą się skłonnością do kłamstwa patologicznego prowadzącą do świadomego fałszowania przebiegu wydarzeń, manipulacji, a także do zafałszowywania rzeczywistości dla osiągnięcia konkretnego celu;
- jednostronną ocenę materiału dowodowego i uznanie za wiarygodne wyłącznie dowody obciążające oskarżonego P. J. (1), przy jednoczesnym pominięciu dowodów przemawiających na jego korzyść;
- pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, istotnych dowodów które to miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w postaci braku połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonym P. J. (1) a pozostałymi współoskarżonymi tj. D. P., J. A., D. S. i H. S. (1);
- powierzchowną, a w konsekwencji błędną ocenę pozostałego materiału dowodowego, który to miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w postaci zeznań D. J., O. Y., E. W. (1), E. G., J. G. oraz A. S. (1) w sytuacji gdy od samego początku świadkowie ci twierdzili, iż P. J. (1) i D. P. byli ze sobą skonfliktowani, i z całą stanowczością wykluczyli, aby ze sobą utrzymywali kontakty, z jednoczesnym obdarzeniu walorem wiarygodności zeznań świadka K. P., która ma interes w tym, aby jej mąż nie odbywał długoletniej kary pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 2 k.k.;

b. **art. 5 § 2 k.p.k.** poprzez rozstrzygnięcie niedających się do usunięcia wątpliwości na niekorzyść oskarżonego P. J. (1), w szczególności w zakresie uznania w/w oskarżonego winnym dokonania zarzucanych mu czynów, pomimo że przeprowadzona na podstawie zebranego materiału dowodowego rzetelna ocena dowodów w postaci jego wyjaśnień, jak i wyjaśnień: P. M., J. A., H. S. (1) i D. S., zeznań świadków oraz dokumentów, a także prawidłowo dokonana ocena wyjaśnień D. P. powinna doprowadzić, zgodnie z regułą in dubio pro reo, określoną przepisem art. 5 § 2 k.p.k. do uniewinnienia oskarżonego P. J. (1);

art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. J. (1) z dnia 23 czerwca 2018 r. o zwrócenie się do operatora telefonii komórkowej o udostępnienie logowań numerów telefonów należących do: P. J. (1) (...) oraz D. P. (...), (...), (...) z okresu czasu od lutego 2016 r. do kwietnia 2016 r. i niesłuszne przyjęcie, iż wniosku tego nie da przeprowadzić, a także błędne uzasadnienie stanowiska w tym zakresie, co miało istotne znaczenie w niniejsze sprawie, a co poważnym stopniu ograniczyło prawo do obrony P. J. (1);

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony P. J. (1):

a. kierował wraz z P. M. zorganizowaną grupą przestępczą tzw. „grupą garwolińską”, w sytuacji gdy taka grupa w ogóle nie istniała;

b. brał udział w produkcji substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy w miejscowości G., podczas gdy jedynym na to dowodem są niczym nie potwierdzone w dodatku sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym pomówienia D. P.;

c. posiadał bez wymaganego zezwolenia 292,51 grama bezdymnego prochu nitrocelulozowego stanowiącego istotną część amunicji do broni palnej, w sytuacji, gdy proch należał do E. W. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego P. J. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. M. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie **art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.** poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów oraz zasadzie obiektywizmu, przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, jak również całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, a nadto interpretując wszystkie wynikające z materiału dowodowego wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz poprzez nie uczynienie za podstawę wyroku prawdziwych ustaleń faktycznych, czego szczególnym wyrazem jest:

a) bagatelizowanie wniosków opinii sądowo-psychiatrycznej i psychologicznej biegłych lekarzy psychiatrów B. G. i M. A. oraz psychologa mgr G. S., jak też opinii sądowo-psychologicznej biegłej psycholog G. P., poprzez de facto wypaczenie wniosków tych opinii i ich pominięcie wobec stwierdzenia braku interesu po stronie oskarżonego D. P. do fałszywego obciążania oskarżonego P. M.

w sytuacji, gdy interes ten jest oczywisty, a stanowi korzyść procesową w postaci nadzwyczajnego złagodzenia kary jaka została mu wymierzona i zostanie wymierzona w toczących się innych postępowaniach, na co nie mógłby liczyć w sytuacji gdyby składał wyjaśnienia zgodne z prawdą (np. postępowanie przeciwko D. P. o czyn z art. 280 § 2 k.k. pokrzywdzony M. B. - Prokuratura Krajowa Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

b) bagatelizowanie zeznań i wyjaśnień M. K. (1), P. J. (1), E. W. (2), J. G., P. B. na okoliczność istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej pod kierownictwem P. J. (1) i P. M., w sytuacji gdy zeznania i wyjaśnienia wymienionych na początku osób były składane w warunkach dążenia do skorzystania z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 i 4 kodeksu karnego, wprowadzenie zupełnie nieuzasadnionego rozróżnienia w kryteriach oceny depozycji procesowych osób starających się o ten sam status w prowadzonych przeciwko nim postępowaniach;

c) dokonanie oceny wyjaśnień D. P. z pominięciem istotnych okoliczności, takich jak fakt podawania informacji o najcięższym z relacjonowanych przestępstw (produkcji amfetaminy) dopiero w dalszej kolejności w trakcie kolejnego

z przesłuchań, fakty uzyskania informacji przez D. P. o postępowaniu dotyczącym wymienionego czynu w trakcie tymczasowego aresztowania, kiedy przebywał w celi razem z oskarżonym D. S., oczywiste błędy w wyjaśnieniach D. P. co do osób, z którymi miały się odbywać rozmowy dotyczące prowadzenia działalności przestępczej z tzw. „grupy mokotowskiej”, które to osoby zostały prawomocnie skazane za udział i kierowanie tzw. „grupą szkatułową” (skrajnie skonfliktowaną z tzw. „grupą mokotowską” i brutalnie walczącymi pomiędzy sobą o wpływy;

pominięcie w dokonywaniu tej oceny uprzedniego instrumentalnego posługiwania się przez D. P. składaniem fałszywych donosów dla własnych celów (składanie donosów przeciwko K. P., żonie oskarżonego), czy też celowego wprowadzania Sądu i biegłych w błąd co do faktu leczenia od uzależnienia od narkotyków oraz co do składania fałszywych zawiadomień przeciwko K. P.;

pominięcie w dokonywaniu tej oceny faktu unikania przez D. P. weryfikacji prawdziwości jego wyjaśnień poprzez zadawanie pytań przez pozostałych oskarżonych i ich obrońców, co pomimo stanowienia korzystania z uprawnień procesowych oskarżonego nie powinno pozostać bez wpływu na przedmiotową ocenę, a sam Sąd I instancji odstąpił od pogłębiania relacji D. P. o szczegóły deklarowanej działalności, jak np. konkretne zdarzenia, w których miał uczestniczyć w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, czy detale np. rozkład pomieszczeń w miejscu produkowania amfetaminy, inne zdarzenia z życia, które miałyby zachować koincydencję czasową ze zdarzeniami objętymi postępowaniem;

d) czynienie ustaleń faktycznych bez jakiegokolwiek podstawy w materiale dowodowym, np. w zakresie przyczyn braku połączeń telefonicznych pomiędzy oskarżonymi (w odniesieniu do produkowania amfetaminy), ustalenia o posługiwaniu się innymi numerami telefonów, o istnieniu ustaleń dotyczących komunikowania się w sposób nie pozwalający na późniejszą weryfikację tych kontaktów zostały dokonane bez poparcia nawet wyjaśnieniami D. P..

II. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie **art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k.** poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności sprawy i zaniechanie inicjatywy dowodowej, a w szczególności:

a) Zaniechanie przesłuchania:

- deklarowanych przez D. P. członków zorganizowanej grupy przestępczej „garwolińskiej” oraz osób z nią współpracujących:

1) M. B., pokrzywdzonego w sprawie wskazanej w pkt I a petitum niniejszej apelacji;

2) M. P. (1) - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)) - miał wspólnie z D. P. pilnować bezpieczeństwa produkcji amfetaminy w m. G.;

3) W. K. - rzekomy wspólnik A. S., współkierownik „grupy łaskażewskiej”, współzałożyciel fabryki amfetaminy (przebywa w Areszcie Śledczym w L.)

4) G. Z. - obecnie przebywa w zakładzie karnym;

5) P. G. (1) - według D. P. miał dostarczać amfetaminę P. M. (przebywa w Areszcie Śledczym w S.);

6) M. G. - miał działać wspólnie z P. G. (1) (przebywa w tej samej jednostce co brat, w warunkach zakładu karnego);

7) P. G. (2) - miał dostarczać amfetaminę P. J. (1)

i in. (dane adresowe znajdują się w sprawie przed Sądem Okręgowym w Siedlcach za sygn. akt: (...))

8) M. R. - miał współpracować z rzekomą „grupą garwolińską”

(do około miesiąca przed formułowaniem niniejszej apelacji przebywał w Areszcie Śledczym w S., jest prowadzone przeciwko niemu postępowanie przed Sądem I instancji) [oskarżony D. P. błędnie podaje jego nazwisko jako R., co powieli Sąd I instancji];

9) P. S. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

10) D. G. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

1) J. i C. K. - bracia domniemani członkowie zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)) [Sąd I instancji błędnie wskazuje imię pierwszego jako M., myląc tą osobę z przesłuchanym M. K. (1)];

2) K. M. (1) domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

3) Ł. Z. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

4) G. K. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)) - miał w grupie wykonywać podobne zadania jak D. P., czyli „dyscyplinować” innych członków lub dilerów narkotykowych, według wiedzy obrońcy osoba korzystająca z instytucji art. 60 § 3 k.k.;

5) K. M. (2) - domniemana współpracownik zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

6) R. S. ps. (...) oraz M. K. (2) ps. (...) (obydwaj odbywający kary pozbawienia wolności) oraz I. Al. (...) (wezwanie na adres (...) w W. z uwagi na korzystanie z instytucji przepisanej art. 60 § 3 i 4 k.k. w zakresie przede wszystkim tzw. „grupy szkatułowej”) - wszyscy mieli uczestniczyć w ustaleniach dotyczących przestępczej działalności „grupy garwolińskiej”;

7) N. P. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)), miała sprzedawać narkotyki w lokalu P. J. (1).

11) J. i C. K. - bracia domniemani członkowie zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)) [Sąd I instancji błędnie wskazuje imię pierwszego jako M., myląc tą osobę z przesłuchanym M. K. (1)];

12) K. M. (1) domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

13) Ł. Z. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

14) G. K. - domniemany członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)) - miał w grupie wykonywać podobne zadania jak D. P., czyli „dyscyplinować” innych członków lub dilerów narkotykowych, według wiedzy obrońcy osoba korzystająca z instytucji art. 60 § 3 k.k.;

15) K. M. (2) - domniemana współpracownik zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...));

16) R. S. ps. (...) oraz M. K. (2) ps. (...) (obydwaj odbywający kary pozbawienia wolności) oraz I. Al. (...) (wezwanie na adres (...) w W. z uwagi na korzystanie z instytucji przepisanej art. 60 § 3 i 4 k.k. w zakresie przede wszystkim tzw. „grupy szkatułowej”) - wszyscy mieli uczestniczyć w ustaleniach dotyczących przestępczej działalności „grupy garwolińskiej”;

17) N. P. - domniemamy członek zorganizowanej grupy przestępczej (dane świadka znajdują się w sprawie przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...)), miała sprzedawać narkotyki w lokalu P. J. (1).

b) Odstąpienie od uzyskania i zapoznania się z protokołem oględzin zapisów monitoringów z lokali należących do P. J. i P. M., które zostały zabezpieczone w postępowaniu i zostały częściowo przekazane Sądowi I instancji do sprawy za sygn. akt: II K 13/18, a wszystkie znajdują się w aktach sprawy przed Prokuraturą Krajową Lubelski Wydział Zamiejscowy za sygn. akt: (...).

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku z dnia 12 marca 2018 roku Sądu Okręgowego w Siedlcach II Wydział Kamy w sprawie za sygn. akt: II K 9/17 w zakresie dotyczącym oskarżonego P. M. i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I-instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych D. S. i H. S. (1) zaskarżył powyższy wyrok zarzucając:

- co do rozstrzygnięć w kwestii zarzutu z punktu IV aktu oskarżenia:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

a) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w wadliwym uznaniu wyjaśnień oskarżonego D. P. za wiarygodne, podczas gdy wyjaśnienia te nie są spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz nie zostały potwierdzone bezpośrednio przez żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów, a nadto ujawnione podczas przewodu sądowego cechy osobowości i właściwości osobiste oskarżonego D. P. wskazują, że jego wyjaśnienia nie mogą być wiarygodnym źródłem dowodowym, na co Sąd I instancji nie zwrócił uwagi, a co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych skutkującego przypisaniem oskarżonym D. S. i H. S. (1) sprawstwa zarzucanego im w punkcie IV aktu oskarżenia czynu,

b) art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu okoliczności podważających wiarygodność oskarżonego D. P. a płynących wprost z opinii sądowo psychiatrycznej i psychologicznej dotyczącej tego oskarżonego, z których jednoznacznie wynika, iż oskarżony ten ma osobowość dyssocjalną, skłonności do kłamstwa intencyjnego i manipulacji, a kłamstwo patologiczne wpisuje się w strukturę jego osobowości, twierdzenia te zaś zawarte w w/w opinii, której Sąd dał wiarę poddają w wątpliwość wiarygodność depozycji tego oskarżonego, zaś okoliczność ta została całkowicie pominięta przez Sąd 1 instancji podczas oceny wiarygodności tego oskarżonego,

c) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w przyjęciu, iż nie sposób „znaleźć odpowiedzi na pytanie dlaczego oskarżony (D. P. - przypis autora) miałby fałszywie pomawiać innych, ale przede wszystkim siebie, o coś czego nie zrobił i jaki miałby w tym cel”, skoro od samego początku oskarżony ten dążył do skorzystania w tej sprawie z instytucji „małego świadka koronnego”, a bez ujawnienia istotnych okoliczności popełniania przestępstw przez tego oskarżonego i podania innych osób współdziałających w popełnieniu tych przestępstw nie byłoby to możliwe, zaś od postawy oskarżonego współpracującego z organami ścigania miało zależeć dalsze istnienie związku małżeńskiego pomiędzy tym oskarżonym a K. P., która do czasu ujawnienia przez tegoż oskarżonego chęci współpracy z organami ścigania pozostawała z nim w separacji,

d) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w wadliwym uznaniu zeznań świadka K. P. za wiarygodne w kwestii relacji pomiędzy jej mężem a P. J. (1), a które to relacje sprzeczne z tymi przedstawionymi przez w/w świadka w szerszym kontekście miały wpływ na wyjaśnienia oskarżonego D. P. także co do innych oskarżonych, podczas gdy o długoletnim konflikcie pomiędzy braćmi P. J. (1) i D. P. świadczą nie tylko wyjaśnienia oskarżonego P. J. (1), ale także zeznania wielu świadków, tj. D. J. ojca w/w, E. G., O. Y., M. K. (3), co rzutuje na wiarygodność i rzetelność wyjaśnień oskarżonego D. P. oraz zeznań świadka K. P. w tej sprawie,

e) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez uznanie, że o zamiarze produkcji amfetaminy w miejscowości G. przez D. S. i H. S. (1) świadczyć ma obecność na miejscu zdarzenia mrówczanu amonu jako składnika niezbędnego do syntezy amfetaminy metodą Leuckarta, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego J. A. wynika, iż „od producentów proszku w roku 2014 uzyskałem od laboratorium z fabryki chemicznej w Chinach, że ten nowy produkt, który zabezpieczono na miejscu i opisany jako glicydat BMK służy przy użyciu roztworów organicznych takich jak woda, kwas ortofosforowy, mrówczanu amonu, po rozpuszczeniu tego glicydatu i dodaniu kwasu solnego, siarkowego i szczawiowego otrzymuje się wtedy APAAN”, zaś możliwość przeprowadzenia takiej syntezy wbrew temu co twierdzi Sąd nie została następnie bezsprzecznie zanegowana ani przez H. W. chemika obecnego na miejscu zdarzenia, jak również przez biegłą A. O.,

f) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w wadliwym uznaniu wyjaśnień oskarżonych D. S. i H. S. (1) za niewiarygodne odnośnie kwestii, iż nie mieli oni w zamiarze produkcji amfetaminy w wynajętym domu w miejscowości G., podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym przede wszystkim z wyjaśnień oskarżonego J. A., jak również z kartki z instrukcjami dotyczącymi sposobów wytwarzania płynu BMK zatrzymanej u D. S. podczas jego zatrzymania w miejscowości G. wynika, iż jedynym celem jaki mieli oskarżeni było wytworzenie płynu BMK, na co może jednocześnie wskazywać również substancja w postaci BMK jako wynik reakcji chemicznych zabezpieczona na miejscu zdarzenia tuż po zakończonej syntezie, a co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych skutkującego przyjęciem błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonym i przypisaniem oskarżonym D. S. i H. S. (1) sprawstwa zarzucanego im w punkcie IV aktu oskarżenia czynu,

g) art. 167 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez nieprzeprowadzenie dowodu z dokumentów z akt Sądu Rejonowego w Garwolinie o sygn. II K 276/13 w postaci aktu oskarżenia, wyroku I i II instancji pomimo dopuszczenia takiego dowodu, a przez to dokonanie ustaleń faktycznych jedynie w oparciu o część materiału dowodowego, podczas gdy w/w dokumenty mają bardzo istotne znaczenie dla oceny wiarygodności oskarżonego D. P., również w kontekście czynów zarzucanych oskarżonym D. S. i H. S. (1),

h) art. 170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku obrońcy oskarżony D. S. i H. S. (1) o przeprowadzenie dowodu z aktualnych wywiadów kuratora w miejscu zamieszkania oskarżonych, na okoliczność trybu życia i warunków środowiskowych i niesłuszne przyjęcie, że dowody te są już przeprowadzone zgodnie z wnioskiem, podczas gdy wywiady kuratorskie znajdujące się w aktach sprawy są już dawno nieaktualne, gdyż sporządzone były w 2016 roku, w związku z czym należało zweryfikować ich treść,

- co do uzasadnienia w kwestii zarzutu z punktu III aktu oskarżenia:

a) art. 7 kpk w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, wyrażającą się w wadliwym uznaniu wyjaśnień oskarżonego D. P. za wiarygodne co do kwestii, iż oskarżeni D. S.

i H. S. (1) działali wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi

w tej sprawie w celu produkcji amfetaminy co przy przypisaniu przez Sąd oskarżonym P. J. (1) i P. M. kierownictwa grupą przestępczą mogłoby sugerować, iż D. S. i H. S. (1) rzekomą produkcją amfetaminy zajmowali się na ich zlecenie w ramach grupy, co pozostaje w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym

w sprawie materiałem dowodowym, który wskazuje, iż D. S.

i H. S. (1) w ogóle nie znali się z oskarżonymi P. J. (1)

i P. M., nie mieli też z nimi żadnego kontaktu co jednoznacznie wyklucza ich działanie na zlecenie grupy garwolińskiej a jedynie wskazuje, że produkcją BMK zajmowali się we własnym zakresie przy wsparciu oskarżonego J. A..

W przypadku gdyby Sąd II Instancji nie uwzględnił postawionych powyżej zarzutów wyrokowi temu nadto zarzucił:

- na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność wymierzonych wobec oskarżonych D. S. i H. S. (1) kar pozbawienia wolności oraz kar jednostkowych grzywny, przy wymierzeniu, których Sąd nie nadał właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom łagodzącym takim jak właściwości i warunki osobiste sprawcy, jak również sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia wobec oskarżonych niewspółmiernie surowych kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny, przy wyraźnej dysproporcji pomiędzy wymiarem kar orzeczonych a karami, które powinny zostać orzeczone przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez judykaturę.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

a) na podstawie art. 167 kpk o przeprowadzenie dowodu z dokumentów z akt Sądu Rejonowego w Garwolinie o sygn. II K 276/13 w postaci aktu oskarżenia, wyroku I i II instancji na okoliczność oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego D. P.,

b) na podstawie art 167 kpk o przeprowadzenie dowodu z aktualnych wywiadów kuratora w miejscu zamieszkania oskarżonych D. S. i H. S. (1), na okoliczność trybu życia i warunków środowiskowych,

c) zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonych wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 66 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności.

Ewentualnie gdyby Sąd nie podzielił stanowiska obrony co do umorzenia postępowania na podstawie art. 427 § 1 i 3 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 zd. 1 kpk wnoszę o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o jednostkowych karach pozbawienia wolności i wymierzenie im kar pozbawienia wolności w najniższym możliwym wymiarze w oparciu o znamiona czynu jaki faktycznie swym zachowaniem wyczerpują oskarżeni, uwzględniając przy tym dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k.

b) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o jednostkowych karach grzywny poprzez uchylene wyroku w tym zakresie i nie orzekanie wobec oskarżonych kar jednostkowych grzywny, biorąc pod uwagę sytuację osobistą i majątkową obu oskarżonych.

Obrońca oskarżonego J. A. zaskarżył powyższy wyrok w całości zarzucając:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 KPK w zw. z art. 410 KPK w zw. z art. 5 § 2 KPK wynikającą z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie ich jednostronnej, wybiórczej i dowolnej analizy z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego wraz z rozstrzygnięciem niedających się usunąć wątpliwości, co do winy oskarżonego w zakresie zarzucanemu czynu z naruszeniem zasad in dubio pro reo poprzez:

- wyprowadzenie błędnych wniosków jakoby oskarżony J. A. działał z zamiarem bezpośrednim ułatwienia oskarżonemu D. S. popełnienia przestępstwa polegającego na wytworzeniu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, podczas gdy zachowanie Oskarżonego polegające na zakupie i przekazaniu urządzeń w postaci 4 płaszczy grzewczych oraz odczynników chemicznych, a także sporządzenie

i przekazanie instrukcji do produkcji benzylometyloketonu (BMK) z glicydatu BMK w żaden sposób nie przesądza o tym, że zamiarem oskarżonego J. A. było umożliwienie D. S. produkcji amfetaminy, a co najwyżej może świadczyć o tym, że zamiar ten polegał na ułatwieniu wytworzenia przez D. S. prekursora (BMK) w celu niedozwolonego wytworzenia amfetaminy, co powinno prowadzić do zakwalifikowania zachowania J. A. jako przestępstwa z art. 18 § 3 Kodeksu karnego (dalej jako „KK”)

w zw. z art. 61 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz w konsekwencji do stosownej zmiany w zakresie wymiaru orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności;

- wyprowadzenie błędnych wniosków jakoby oskarżeni H. S. (1) i D. S. swoim zachowaniem wypełnili znamiona przestępstwa usiłowania wytworzenia wbrew przepisom ustawy znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy (art. 13 § 1 KK w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że zachowania tych oskarżonych nie wykroczyły poza ramy czynności przygotowawczych do przestępstwa wytworzenia, wbrew przepisom ustawy znacznej ilości substancji psychotropowych, które to zachowania mogą być co najwyżej kwalifikowane z art. 61 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. jako wytworzeniu prekursora (BMK) w celu niedozwolonego wytworzenia amfetaminy, co z kolei w aspekcie odpowiedzialności oskarżonego J. A., nawet przy przyjęciu, że jego zamiarem było ułatwienie produkcji amfetaminy winno prowadzić do zakwalifikowania jego zachowania jako przestępstwa z art. 18 § 3 KK w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 22 § 2 KK, jako że czynu, którego popełnienie miał ułatwić oskarżony J. A. nawet nie usiłowano dokonać, co powinno z kolei prowadzić do zastosowania wobec tego oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary i wymierzenie jej poniżej granicy ustawowego zagrożenia.

- nierozważenie przez Sąd możliwości zastosowania wobec J. A. dyspozycji art. 19 § 2 KK i tym samym niezastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do oskarżonego J. A., podczas gdy przypisanie przestępstwa pomocnictwa do konkretnego czynu zabronionego zawiera w sobie co do zasady mniejszy stopień bezprawia w zestawieniu z popełnieniem przestępstwa w ramach którejkolwiek z figur sprawczych, a tym samym ten mniejszy stopień bezprawia umożliwiał Sądowi zejście poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia i wymierzenie oskarżonemu J. A. kary poniżej 3 lat pozbawienia wolności;

- dokonanie błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego D. P., poprzez odpowiednie dobranie fragmentów treści wyjaśnień tego oskarżonego, które byłyby użyteczne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej m.in. J. A., pomimo faktu, że treść jego wyjaśnień także w aspekcie rzekomej produkcji amfetaminy w G. motywowana była obawą ze strony oskarżonego, że może być orzeczona wobec niego długoterminowa kara pozbawienia wolności za przestępstwo przeciwko mieniu z użyciem przemocy w warunkach recydywy (art. 280 § 2 KK w zw. z art. 64 § 1 KK);

- dokonanie błędnej oceny wyjaśnień oskarżonego D. P. poprzez pominięcie faktu, że ma on tendencję do intencjonalnego kłamstwa w sytuacjach, gdy może z tego uzyskać określoną korzyść, co niewątpliwie może go motywować do podejmowania działań, które mają na celu negatywnie wpływać na inne osoby, także w aspekcie przypisywania im odpowiedzialności karnej za określone zachowania.

2. mające wpływ na treść orzeczenia błędy w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę orzeczenia, polegające na:

- błędnym ustaleniu jakoby celem produkcji w G. miałyby być znaczna ilość amfetaminy, podczas gdy czynności zatrzymania części z oskarżonych dokonane zostały w momencie produkcji prekursora, a znajdowanie się na miejscu mrówczanu amonu samo przez się nie może przesądzać o istnieniu zamiaru produkcji amfetaminy, zwłaszcza gdy oskarżeni, którzy znajdowali się na miejscu w G. nie posiadali instrukcji w zakresie produkcji amfetaminy, a jedynie

instrukcję dotyczącą konwersji BMK z glicydatu BMK oraz konwersji glicydatu BMK pod nazwą APAAN, a tym samym nie byłoby oni sami w stanie przeprowadzić odrębnego procesu produkcyjnego w tym zakresie;

- błędnym ustaleniu jakoby zatrzymane przy oskarżonym J. A. przyrządy w postaci rozdzielacza szklanego, nasadki rozgałęziającej z dwoma równoległymi szyjkami, maski twarzowej z dwoma pochłaniaczami wielogazowymi służyć miały do niedozwolonego wytwarzania substancji psychotropowych, podczas gdy nawet obecność na rozdzielaczu śladów amfetaminy oraz BMK,

w żadnym razie nie przesądza celu używania tych przyrządów jako takich;

3. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec J. A. poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn z pkt. XVII wyroku kary 3 lat pozbawienia wolności, podczas gdy istniały uzasadnione podstawy do zastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 22 § 2 KK względnie art. 19 § 2 KK oraz wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. XVIII wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy zagrożenie ustawowe w przepisie art. 54 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wynosi od 1 miesiąca do 2 lat pozbawienia wolności, a okoliczności osobiste dotyczące oskarżonego winny przemawiać za obniżeniem oskarżonemu kary za ten czyn do 3 miesięcy pozbawienia wolności;

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1. w jego pkt. XVII poprzez uznanie oskarżonego J. A.

w ramach zarzucanego mu czynu za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18

§ 3 KK w zw. z art. 61 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. tego

że w zamiarze wytworzenia prekursora BMK w celu produkcji amfetaminy ułatwił on jego popełnienie w ten sposób, że kupił i przekazał D. S. urządzenia w postaci 4 płaszczy grzewczych oraz odczynników chemicznych, a także sporządził i przekazał D. S. instrukcję do produkcji benzylometyloketonu (BMK) z glicydatu BMK i wymierzeniu mu

na podstawie art. 19 § 1 KK w zw. z art. 61 Ustawy o przeciwdziałaniu kary

w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny

w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda;

względnie

2. w jego pkt. XVII poprzez zastosowanie art. 22 § 2 KK w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 KK w podstawie wymiaru kary i wymierzenie oskarżonemu J. A. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda;

względnie

3. w jego pkt. XVII poprzez zastosowanie art. 19 § 2 KK w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 KK w podstawie wymiaru kary i wymierzenie oskarżonemu J. A. kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda;

4. w jego pkt. XVIII poprzez uniewinnienie oskarżonego J. A. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

względnie

5. w jego pkt. XVIII uznanie oskarżonego za winnego przypisanego mu czynu i wymierzeniu mu kary 3 miesięcy pozbawienia wolności;

6. w jego pkt. XIX poprzez uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej; względnie

7. w jego pkt. XIX (w przypadku z pkt. 5 powyżej) poprzez wymierzenie oskarżonemu J. A. kary łącznej w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

8. w jego pkt. XXII poprzez zmianę orzeczenia w zakresie kosztów postępowania i zwolnienie oskarżonego J. A. od obowiązku uiszczenia kosztów postępowania w sprawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje;

Apelacje obrońców oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy najpierw ustosunkuje się do apelacji obrońców oskarżonych, w zakresie wspólnych zarzutów dotyczących rzeczowego orzeczenia.

Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy wskazanych przez skarżących przepisów postępowania (art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k.) oraz nie popełnił podnoszonych przez nich błędów w ustaleniach faktycznych w zakresie skazania oskarżonych za przestępstwa zarzucone im w akcie oskarżenia.

Wbrew twierdzeniom obrońców, dokonana w podnoszonych zakresach ocena dowodów nie jest dowolna, lecz swobodna, zgodna z treścią art. 7 k.p.k.,

a zrekonstruowany w jej wyniku stan faktyczny jest trafny, wolny od jakichkolwiek błędów. Należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie nie ujawniły się wątpliwości, które należałoby rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego, stąd czyniąc odnośne ustalenia, Sąd meriti nie obraził art. 5 § 2 k.p.k. Oparcie tych ustaleń na niektórych tylko dowodach, z pominięciem innych, nie stanowiło sygnalizowanego w apelacji naruszenia art. 410 k.p.k., gdyż było ono wyłącznie konsekwencją dokonanej w zaskarżonym wyroku ewaluacji zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Prymarne znaczenie w rozpatrywanej sprawie ma prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonego D. P., dlatego w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów podnoszonych w zasadzie przez wszystkich skarżących wobec tego dowodu. Zarzuty te sformułowane w różny sposób zostały poparte bogatym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz stanowiskiem doktryny, odnośnie zasad, jakimi powinien się kierować sąd dokonując oceny dowodu z pomówienia. W niniejszej sprawie ocena ta jest bardzo skomplikowana i wielowątkowa z uwagi na właściwości i warunki osobiste świadka, jego sytuację procesową. Takiej oceny sąd meriti dokonał i w sposób obszerny uzasadnił. Odnosząc się również do opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej, między innymi do stwierdzeń, iż oskarżony jest kłamcą intencjonalnym, ma osobowość dysocjalną przejawiającą się skłonnością do kłamstwa patologicznego(k; 47-53 uzasadnienia).

Zarzuty obrońców(adw. T. S.) dotyczące wadliwości uzasadnienia między innymi w tym zakresie należy uznać za nietrafione. Należy stwierdzić, że zarzut braków w uzasadnieniu wyroku jest tak nieprzystający do rzeczywistości procesowej niniejszej sprawy, że nawet trudno go komentować, skoro uzasadnienie wyroku Sądu I instancji liczy 77 stron - jest dokumentem, który w sposób usystematyzowany i logiczny odnosi się do każdego elementu stanu faktycznego, wyjaśnień oskarżonego D. P.-zarzuty pod ich adresem eksponowane na rozprawie, rzekome rozbieżności w jego wyjaśnieniach (str. 47-48), wyjaśnień współoskarżonych i zeznań każdego przesłuchanego świadka, w tym zawiera szczegółową analizę zeznań świadków. Uzasadnienie wyroku w odniesieniu do dowodów osobowych jest bardzo staranne i oddaje logiczną i obiektywną ich ocenę, która towarzyszyła wydaniu orzeczenia. Skarżący nie wykazali, więc braków, które zarzuca, ani wpływu uchybienia na proces wyrokowania, który poprzedza uzasadnienie i może, wbrew jego ewentualnym wadom, świadczyć o poprawnym rozpoznaniu sprawy.

Wobec powyższego nie można się zgodzić z zarzutem, iż sąd zbagatelizował opinię sądowo –psychiatryczno-psychologiczną, wypaczył jej wnioski, pominął w swojej ocenie wniosek, że D. P. jest kłamcą intencjonalnym.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż dowodem w postępowaniu karnym może być wszystko, co umożliwi wyrobienie sobie przekonania sądu o winie lub niewinności oskarżonego, jeśli zostanie przeprowadzone w trybie przewidzianym przez prawo procesowe. Dowodem takim może być, zatem także pomówienie. Co do zasady dowód taki powinien być badany szczególnie wnikliwie, z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto - czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz

nieprawdopodobne (wyrok SN z 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69, OSNKW 4-5/1970, poz. 46). Jednakże pomówienie, czyli obciążanie

w złożonych wyjaśnieniach innej osoby odpowiedzialnością za przestępstwo jest

w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (por. wyrok SN z dnia 12 stycznia 2006 r., II KK 29/05, OSNKW 2006/4/41).

Sam fakt oparcia orzeczenia skazującego na zeznaniach tylko jednego świadka (wyjaśnieniach jednego z oskarżonych), nawet w sytuacji nieprzyznania

się oskarżonego do winy, samo przez się nie może stanowić podstawy do zarzutu dokonania błędnych czy dowolnych ustaleń faktycznych w sprawie. Nie istnieje żadna reguła dowodowa, która uzasadniałaby pogląd, że zeznania jedynego świadka (wyjaśnienia jednego z oskarżonych) są niewystarczającą podstawą skazania i to bez względu na to, jaką świadek (oskarżony) zajmuje funkcję, pozycję w życiu społecznym bądź czy korzysta z jakichś szczególnych uprawnień procesowych (w tym tzw. "małego świadka koronnego"). Orzecznictwo przyjmuje jednak, że tego rodzaju "jedyny" dowód nie może stać w sprzeczności z innymi dowodami, które nie mają wprawdzie decydującego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej, stanowią jednak podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń faktycznych odnoszących się do określonych fragmentów zdarzenia (patrz wyrok SN z dnia 11 stycznia 1996 r., II KRN 178/95, Mon. Prawn. 1996/10/376).

Rzecz jednak w tym, że ocena poszczególnych dowodów dokonywana

jest w konkretnej sprawie, w której występują przeróżne, trudne do uogólnienia okoliczności a tym samym nie można do każdego przypadku sprawy dopasowywać bardziej ogólnych zasad oceny dowodów wyrażanych w orzecznictwie sądowym lub w doktrynie. Zasady te zresztą również były artykułowane na tle konkretnych stanów faktycznych ustalonych w indywidualnych sprawach.

W związku z powyższym należy pamiętać, że w ocenie dowodów organy procesowe kierują się swoim przekonaniem ukształtowanym wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami prawidłowego rozumowania. Polski system procesowy nie zna reguł dowodowych dotyczących legalnej oceny dowodów. Zasada swobodnej oceny dowodów oznacza wolność wewnętrznego przekonania organu procesowego w kwestii oceny dowodów i wyciągania z nich racjonalnych wniosków, a tym samym wolność od schematycznych skrępowań w tym zakresie (por. Jan Grajewski - red., Lech K. Paprzycki, Sławomir Steinborn: "Komentarz aktualizowany do art. 1-424 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. 97.89.555)", LEX/el., 2011, teza 1 do art. 7). Oczywiście jest przy tym, że zasada swobodnej oceny dowodów, leżąca u podstaw prawidłowego wyrokowania a wyrażona w art. 7 k.p.k., nie może prowadzić do dowolności ocen

i takiego wyboru dowodów, którego prawidłowości nie dałoby się skontrolować

w trybie odwoławczym. Ustalenia faktyczne wyroku tylko wtedy nie wykraczają poza ramy swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy

i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem, którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (por. wyrok SN

z dnia 5 września 1974 r., II KR 114/74, OSNKW 1975/2/28).

Mając zaś na uwadze powyższe okoliczności, które znajdują również przełożenie na gruncie rozpoznawanej sprawy zauważyć należy, iż głównym dowodem sprawstwa i winy oskarżonych są wyjaśnienia D. P., zwłaszcza te, w których najpełniej zrelacjonował udział każdego z oskarżonych, jak i swój własny w popełnieniu poszczególnych przestępstw, jakie tym oskarżonym zostały przypisane zaskarżonym wyrokiem. Podkreślić należy, iż Sąd I instancji oceniając ten dowód, posiłkował się wskazanymi wskazówkami dotyczącymi dokonywania oceny dowodu z pomówienia, które to wskazówki zostały wyartykułowane w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 1978 r. VI KRN 246/78 (OSNPG 1979/4/64), z dnia 6 lutego 1970 r., IV KR 249/69 (OSNKW 1970/4-5/46) i Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r., II AKa 187/98 (KZS 1998/11/37). Jednakże dokonując już konkretnej oceny wyjaśnień oskarżonego D. P. podszedł do niej indywidualnie, zwracając uwagę zarówno na rolę oskarżonego w niniejszym procesie, na fakt pomawiania w tej sprawie przede wszystkim osoby najbliższej tj., rodzzonego brata, na logikę i

konsekwencje tych wyjaśnień, jak i częściowe korespondowanie tych wyjaśnień z innymi dowodami w zakresie poszczególnych faktów, zarówno

w zakresie kierowania zorganizowaną grupą przestępczą przez P. J. (1) oraz P. M. jak i produkcją amfetaminy w G. i rolę, jaką w tym procederze odegrali D. S., H. S. (1), P. M. oraz J. A. (str.22-29 uzasadnienia). D. P. przede wszystkim w sposób przekonujący przedstawił

- organizację i metody działania grupy przestępczej: P. J. (1), P. M. (podkreślił ich wspólne działania) i grupy łaskarzewskiej A. S. (1) (W. P.)

- organizację(w tym hierarchię grupy),

- sposób działania (wynajem lokali, zasady dystrybucji narkotyków poprzez pośredników, odbiór należności-zastraszanie, pobicia w tym P. B. osób, które nie rozliczyły się na czas). Wymienił osoby, które zajmowały się rozliczaniem, dyscyplinowaniem (P. G. (2), G. K., R., C. K.)

- zasady wynagradzania,

- zasady podziału zysków pomiędzy P. J. (1) a P. M., którzy dzielili się pół na pół, po równo(k; 3619-3621 rozprawa z dnia 5 czerwca 2017 r.)

Ocena tego dowodu zaś znajduje pełne wsparcie w zasadach wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, tj. została przeprowadzona

w pełni z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. Sąd odwoławczy zaś z tą oceną

w pełni się zgadza, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania wiarygodności relacji D. P., w których wprost wskazuje na udział współoskarżonych w przestępstwie.

Sąd Apelacyjny nie znajduje, więc jakichkolwiek powodów

by zakwestionować wiarygodność pomawiających wyjaśnień D. P.,

a tym samym, by zakwestionować ocenę poszczególnych dowodów dokonaną przez Sąd I instancji.

Odnosząc się do powyższych rozważań zgodzić się należy z dywagacjami obrońców, w tym z przytoczonym stanowiskiem dotyczącym zasad korzystania

z instytucji małego świadka koronnego w tym ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 4 kwietnia 2018 r. w sprawie sygn. akt VKK 92/18, że osoba pomawiająca innego sprawcę o dokonanie określonego czynu nie musi czynić tego bezinteresownie, gdyż z tego typu postawą wiąże się określona korzyść, premia. To nie bezinteresowność, lecz wiarygodność podlega ocenie sądu. Postawa oskarżonego mogła wynikać z potrzeby utrzymania małżeństwa. Do tej kwestii odniósł się sąd meriti (str. 53 uzasadnienia) i stanowisko to znajduje uznanie Sądu Apelacyjnego.

W tym miejscu stwierdzić należy, iż nie zasługują na akceptację te twierdzenia obrony, w których dezawuuują depozycję D. P. poprzez przytoczenie zeznań mających poświadczyć konflikt z bratem. Zarzuty w tym zakresie są polemiką z ustaleniami i ocenami sądu i nie zawierają wskazania błędów logicznych.

To samo odnosi się do zarzutów dotyczących rzekomych błędów poczynionych przez sąd meriti w części dotyczącej analizy i oceny braku połączeń telefonicznych przeprowadzonych pomiędzy numerami telefonów należącymi do oskarżonych. Ustalenia w tej części znajdują się na str. 42 uzasadnienia i należy podzielić stanowisko sądu, iż brak kontaktu pomiędzy numerami abonenckimi D. S. i H. S. (1) z numerami P. J. (1) i P. M. nie wyklucza, iż żadnych kontaktów pomiędzy tymi osobami nie było, lecz jedynie, fakt taki pozwala na wysnucie przypuszczenia, że powyższe osoby z ostrożności z przyczyn oczywistych tego rodzaju łączności unikali, bądź posługiwali się numerami telefonów, które nie zostały zidentyfikowane. Stanowisko tego rodzaju w świetle innych dowodów w pełni zasługuje na aprobatę.

Odnosnie zarzutów obrońców P. J. (1) i P. M. oraz D. S. i H. S. (1) w zakresie działania

w zorganizowanej grupie przestępczej.

Pojęciem wyjściowym dla określenia zakresu znamion przestępstwa z art. 258 k.k. jest sprecyzowanie terminu "grupa", który należy rozumieć, jako: "pewną liczbę jednostek skupioną w całość, zbiorowość, której członkowie połączeni są jakąś więzią bądź zespół ludzi spełniający określone zadanie". Dokonując wykładni językowej pojęcia "grupa" trzeba pamiętać, że ta zbiorowość (na gruncie prawa karnego, co najmniej 3 osób) posiada wspólne wartości oraz ma poczucie własnej autonomii w odniesieniu do innych struktur. Ponadto jej charakterystycznym wyznacznikiem jest istnienie członków, którzy określają cele grupy i identyfikują się z jej zbiorowym dążeniem oraz występowanie w jej ramach określonych zadań i funkcji poszczególnych członków grupy.

Dodatkowym elementem kwalifikującym odpowiedzialność z art. 258 § 1 k.k. stanowi branie udziału w grupie mającej na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, przy czym grupa ta musi być zorganizowana. Również w tym przypadku ustawodawca nie sprecyzował, na czym to zorganizowanie mogłoby polegać. Ponowne użycie wykładni językowej pozwala na wyjaśnienie tego określenia, które oznacza: "zrzeszenie się w organizacji, utworzenie grupy w celu osiągnięcia czegoś". W tym przypadku celem działań grupy jest wspólne popełnienie przestępstwa bądź przestępstwa skarbowego.

Ponadto, jeśli grupa przestępcza ma charakter zorganizowany, to oznacza, że wewnątrz niej muszą występować pewne elementy struktury organizacyjnej. Jednakże zorganizowana grupa przestępcza nie wymaga ani trwałych struktur, ani tym bardziej dyscypliny organizacyjnej. Przystępowanie do takiej grupy ma luźny charakter, na zasadzie kontaktów środowiskowych i towarzyskich, w związku z powyższym grupa przestępcza niekoniecznie ma stały, taki sam skład osobowy przez cały czas swojej inkryminowanej działalności. Istnienie grupy, o której mowa w art. 258 § 1 k.k., nie wymaga występowania w jej ramach jakiegś specjalnej wewnętrznej struktury. Niemniej jednak przytoczony przepis jest na tyle jednoznaczny w swej wymowie, że nie pozwala penalizować przynależności do każdej grupy osób połączonych celem popełnienia przestępstwa. Bowiem nie ulega wątpliwości, że rzeczownik odczasownikowy "zorganizowanie" oznacza w języku polskim ułożenie czegoś w pewne formy, podporządkowanie regułom, normom, wprowadzenie do czegoś ładu i organizacji. Karalny jest, zatem udział tylko w takiej grupie przestępczej, której struktura cechuje się wymaganym przez kodeks karny zorganizowaniem, który będzie się przejawiał istnieniem między jej członkami chociażby niewysokiego, ale widocznego stopnia powiązań organizacyjnych i hierarchicznych. Przejawem tego rodzaju powiązań jest istnienie wyodrębnionego ośrodka decyzyjnego (przywództwa), skoordynowany sposób działania, w miarę stabilny podział zadań i funkcji wewnątrz grupy, pewna trwałość, planowanie przestępstw i zabezpieczanie potrzeb grupy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2009 r., KZS 2009/9/67).

Przesądzające zaś o tym, czy w konkretnej sprawie mamy do czynienia ze współsprawstwem osób, powiązanych porozumieniem (art. 18 § 1 k.k.), czy też przestępstwem (-ami) popełnionym (-mi) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 § 1 k.k.) jest taki kierunek wykładni prawa, który łącznie uwzględnia trzy aspekty badanego zjawiska: funkcjonalny, strukturalny oraz dynamiczny. Ujęcie funkcjonalne odnosi się do celu i sposobu popełniania określonych przestępstw w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, strukturalne uwzględnia jej odpowiedni stopień zorganizowania, czyli taki, który tylko przez samo kierowanie nią zapewnia warunki do dokonywania czynów przestępnych,

a których dokonanie przekraczałoby możliwości pojedynczego sprawcy, zaś dynamiczne odnosi się do różnorodnych form i sposobów sprawowania funkcji kierowniczej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (jednoosobowo, kolegialnie, przywództwo w całej grupie, kierowanie poszczególnymi działaniami grupy), charakteru kierownictwa (stałe, przejściowe), a także różnorodności

i zmienności mogących występować czynności sprawczych, określonych, jako "branie udziału", takich jak: przynależność, udział w planowaniu przestępstw, obmyślanie sposobu działania, wykonywanie określonych poleceń lub zadań lub bezpośredni udział w popełnieniu przestępstw (-a), zabezpieczenie, kamuflaż działalności grupy,

zdobywanie środków finansowych, mających służyć do realizacji zadań przestępnych grupy i wiele innych, o podobnym charakterze.

Powyższy wywód prowadzi, zatem do konkluzji, że w praktyce nie jest łatwo rozgraniczyć porozumienie sprawców działających w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a ich konsensusem, które wypełnia ramy współsprawstwa.

Kryteriami pomocniczymi są, zatem inne - poza porozumieniem - cechy zorganizowanej grupy przestępczej takie, jak istnienie jej przywódcy, stosunek podporządkowania, planowanie akcji przestępnych, czy kamuflaż, który dotyczy nie tylko wszystkich etapów popełniania czynu zabronionego, ale obejmuje też fazę po jego zakończeniu.

Obszerne przypomnienie konstrukcji doktrynalnych i orzeczniczych odnoszących się do zagadnienia zorganizowanej grupy przestępczej jest o tyle konieczne, że zarzuty apelacji obrońców podniesione w tym zakresie są pozbawione racji, a Sąd meriti dokonał rzetelnej (i samodzielnej) analizy dowodów przekonująco uzasadnił istnienie takiej grupy na gruncie zgromadzonych dowodów. Argumentacja Sądu zawarta w pisemnych motywach wyroku zasługuje w pełni na uwzględnienie.

Sąd prawidłowo, nie tylko w oparciu o wyjaśnienia D. P., ale w oparciu o szereg dowodów, które potwierdziły depozycję w/w ustalił działanie oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej. Na korelację tych dowodów wskazał sąd meriti, były to dowody osobowe i rzeczowe; między innymi zeznania świadków M. K. (1), P. B., J. G., E. W. (1) i innych. Również wyjaśnienia oskarżonego P. J. (1), ponadto protokoły oględzin lokalu gdzie ujawniono narkotyki, bilingi połączeń telefonicznych. Sąd uzasadnił, z jakich powodów odmówił wiary dowodom przeciwnym jak i trafnie ocenił przyczynę zmiany zeznań osób przesłuchanych na rozprawie, które pierwotnie obciążały oskarżonego a na rozprawie wycofały się z pierwotnych twierdzeń.

W tym miejscu należy się odnieść do zarzutów obrońcy P. M. dotyczących –błędnej zdaniem skrzącego oceny wyjaśnień D. P.

z pominięciem ich uzupełniania w trakcie toczącego się postępowania, w tym pobytu w jednostce penitencjarnej z D. S., pominięcie

w ocenie dowodu z wyjaśnień D. P. takich okoliczności, jak składanie zawiadomienia przeciwko żonie, uzależnienia od narkotyków, fakty odmowy odpowiedzi na pytania pozostałych oskarżonych.

Zarzuty powyższe są nietrafione, sąd meriti powyższe okoliczności miał na uwadze. Jak wynika z pisemnego uzasadnienia odniósł się do relacji K. P.

z P. J. (1) str. 44-47, 49-50 i wyjaśnił, z jakich powodów pomimo istnienia szeregu dowodów przeciwnych obdarzył wiarą depozycje złożone zarówno przez D. P. jak i również K. P.. Rozważania te dotyczą również między innymi zawiadomień, o których mowa w apelacji adw. G. N..

To samo odnosi się do zarzutów dotyczących obrazy art. 167 kpk w zw. z art. 366par. 1 kpk. poprzez zaniechanie przesłuchania: członków grupy przestępczej (17 z tzw. grupy garwolińskiej) wymienionych na str. 4 apelacji (k; 4742).

Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż oskarżony i jego obrońca wyrazili zgodę na odczytanie zeznań G. Z. k: 4473 v. (rozprawa z dnia 26 lutego 2016 r.) zaś M. P. (1) i A. S. (1) zostali przesłuchani (k; 3415v, k; 3416-3417). Oskarżony i jego obrońca nie składali wniosków dowodowych

o wezwanie i przesłuchanie wymienionych w apelacji osób. Udział

w przestępstwach wymienionych we wniosku osób uprawdopodobnia ponadto opis aktu oskarżenia złożony przez oskarżyciela na rozprawie odwoławczej.

Zasadnym było również oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie uzyskania i zapoznania się z zapisami monitoringu lokali P. J. (1) i P. M., z uwagi na czas, jaki upłynął od momentu popełnienia przestępstwa.

Przechodząc do zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego J. A. oraz obrońcy D. S. i H. S. (1)

w zakresie dotyczącym przyjęcia kwalifikacji z art. 13 par. 1k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 k.k.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż Sąd Apelacyjny aprobuje ustalenia sądu meriti w części dotyczącej przyjęcia, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż zamiarem sprawców było wyprodukowanie amfetaminy.

Sąd meriti argumentom na poparcie tego stanowiska poświęcił obszernie fragmenty uzasadnienia str.29-42 i nie ma potrzeby ich powtarzać, gdyż Sąd Apelacyjny przedstawione ustalenia aprobuje. W tym miejscu podkreślić tylko należy, iż poza dowodem z wyjaśnień D. P. zamiar sprawców został ustalony w oparciu o inne dowody osobowe, w tym zeznania M. P. (2) (k; 3566v - S. przekazywał mu, że jest pozbawiany wolności za próbę robienia amfetaminy. Mówił, że pomagał mu pomocnik. Razem przez 3 tygodnie przebywali w jednej celi(cela 107). Nic konkretnego poza tym nie mówił. Mówił, że BMK pochodziło z Chin).

Znamienne w powyższym kontekście są wyjaśnienia D. P. (k; 3570v rozmawiali w grupie, żeby napisać przepis na wytwarzanie BMK po to, żeby w razie wykrycia przez Policję mieć alibi, że nie była wytwarzana amfetamina, lecz BMK. Chodziło o różnicę w surowości kar w razie wpadki przy produkcji. W rozmowie tej uczestniczyli: P. J. (2), M., S. i chyba S.).

O zamiarze produkcji amfetaminy, poza okolicznościami ujawnienia produkcji BMK świadczą również wyniki przeszukania miejsca zdarzenia oraz ilość i rodzaj ujawnionych urządzeń i substancji chemicznych.

Okoliczności powyższe dały w pełni podstawę do wydania na rozprawie w dniu 29 marca 2017r przez biegłą A. O. k; 3572-3576v opinii, iż

-zarówno BMK jak i amfetaminę można otrzymać przy użyciu takich samych naczyń laboratoryjnych (aparatury), z tym, że do produkcji amfetaminy oprócz tzw. reaktora, którym jest kolba szklana potrzebne są kolby destylacyjne. Takie kolby znajdowały się w miejscu oględzin,

- zastosowano nową technologię i w bardzo łatwy sposób zaczęto otrzymywać BMK z substancji proszkowej BMK,

- ujawniony mrówczan amonu 75l, kwas siarkowy 10 l, kwas solny w ilości 55l, wodorotlenek sodu 75 kg, toluen w ilości 7 l. kwas ortofosforowy w ilości 40 l-są to substancje niezbędne i wystarczające do tego, aby z BMK otrzymać amfetaminę.

Według oceny biegłego wszystkie materiały zgromadzone według wiedzy i doświadczenia biegłej świadczą o tym, że wszystko było przygotowane do produkcji amfetaminy. Natomiast synteza zastana w chwili oględzin dotyczyła otrzymania prekursora BMK. Biegła ponadto podkreśliła, iż z BMK glicydatu nie ma możliwości, aby otrzymać APAAN(str. 12 opinii) i mrówczan amonu na pewno nie służy do produkcji BMK, a jest niezbędny do produkcji BMK.

Z uwagi na zakres odpowiedzialności, zrozumiałe jest stanowisko oskarżonych, co do rzekomego zamiaru, jakim się kierowali (wykazywanie, że ich celem było wyprodukowanie prekursora w postaci BMK, a nie amfetaminy, w przypadku J. A. przyznanie się do pomocnictwa do czynu z art. 61 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Oskarżeni przyznali się, więc jedynie do takich okoliczności, które zostały jednoznacznie ustalone przez Policję. Jednocześnie J. A., w trakcie przesłuchania biegłej wykazywał ponadprzeciętną wiedzę w zakresie procesów chemicznych, na co zwrócił uwagę sąd. Nie mniej jednak okoliczności te w żaden sposób nie uprawniają i nie uzasadniają, aby podważyć wiedzę i kompetencje biegłego opiniującego w sprawie.

Podzielając stanowisko Sądu Okręgowego a zarazem odnosząc się do poglądu apelującego, jakoby zachowanie opisane w punkcie 2 zaskarżonego wyroku stanowić miało przestępstwo z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii, a nie pomocnictwo do dokonania przez J. A. czynu stypizowanego w treści art. 53 ust. 1 i 2 cytowanej wyżej ustawy. Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku (zaprezentowanym także przez Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 4 września 2013 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 97/13), że odpowiedzialności z art. 61

u.p.n. podlega sprawca, który ogranicza się do nabycia prekursora bez względu na cel takiego nabycia. Kiedy jednak nabycie to jest połączone z jego wykorzystaniem w trwającej produkcji substancji psychotropowej, o czym sprawca wie i ma świadomość, że prekursor ten będzie w niej wykorzystany, to ponosi on odpowiedzialność za przestępstwo z art. 53 u.p.n., w której zakup prekursora jest czynem współkaranym uprzednim.

W niniejszej sprawie oskarżony osobiście nie uczestniczył w produkcji amfetaminy, swym działaniem pomógł jednak w jej wytworzeniu przez inną osobę.

Co prawda ustawa (art. 53 cyt. ustawy) posługuje się czasownikiem w trybie niedokonanym i czasem teraźniejszym ("wytwarza"), co wynika z przyjętej przez polskiego ustawodawcę techniki legislacyjnej, to nie budzi wątpliwości, że jest to przestępstwo materialne, którego dokonanie następuje z chwilą wytworzenia, przetworzenia lub przerobienia substancji narkotycznej, a nie już z momentem rozpoczęcia tych czynności. Przystąpienie do wytwarzania np., kiedy produkcja znajduje się na pewnym niezakończonym etapie a bezpośrednio zmierza do wytworzenia stanowić będzie usiłowanie. Z taką sytuacją mamy do czynienia w rozpatrywanym przypadku.

J. A. z uwagi na swoją wiedzę, doświadczenie zdawał sobie sprawę z przeznaczenia dostarczonego przez siebie urządzeń i substancji. Sąd meriti w tym zakresie zarówno, co do czynu opisanego w punkcie VI jak i VII a/o poczynił zasługujące na uwzględnienie prawidłowe ustalenia (str. 31-38).

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrońcy P. J. (2) w części dotyczącej błędu w ustaleniach faktycznych poprzez błędne przyjęcie, że ujawniony proch należał do oskarżonego. Zasługują na akceptację ustalenia sądu meriti w tym zakresie zawarte na str. 70 uzasadnienia, iż proch przyniósł do lokalu P. J..

E. W., który wszedł w jego posiadanie i wykorzystywał go do postarzenia banknotów drukowanych na drukarce. Sąd prawidłowo przyjął w tym zakresie za podstawę ustaleń zeznania E. W. złożone w postępowaniu przygotowawczym.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrońcy adw. T. S. naruszenia art. 214 par. 2k.p.k. wobec nieprzeprowadzenia aktualnego wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania oskarżonych D. S. i H. S. (1). Należy przede wszystkim wskazać, że do takiego naruszenia prawa nie doszło.

W niniejszej sprawie kwestionariusze wywiadu środowiskowego zostały uzyskane z uwagi na fakt, iż zarzucane oskarżonym czyny zakwalifikowano, jako zbrodnię. Kwestionariusze te znajdują się na kartach 266 – 267, 268-270 akt sprawy. Ani przepisy Kodeksu postępowania karnego, ani żadne inne przepisy wykonawcze, nie wskazują na termin ważności takiego dokumentu, ani na potrzebę jego aktualizacji (w szczególności, kiedy oskarżeni przez cały okres postępowania przebywali w jednostce penitencjarnej). W szczególności, o takim terminie, jak również o potrzebie jego aktualizacji, nie wspomina Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 czerwca 2003 r. w sprawie regulaminu czynności w zakresie przeprowadzania wywiadu środowiskowego oraz wzoru kwestionariusza tego wywiadu (Dz. U. z dnia 26 czerwca 2003 r., Nr 108, poz. 1018). Tylko w zakresie danych o karalności podejrzanego oraz informacji o stosunkach majątkowych i źródłach jego dochodu, przepis § 165 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 kwietnia 2016 r. Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz. U. z 2016 r. poz. 508), nakłada na prokuratora obowiązek aktualizacji tych danych, co 6 miesięcy.

Można było wprawdzie rozważać kwestię ewentualnego uzupełnienia wywiadu środowiskowego (§ 5 ust. 2 ww. rozporządzenia z dnia 11 czerwca 2003 r.), co jest możliwe na każde żądanie organu polecającego jego przeprowadzenie. Nie jest to jednak obowiązkiem organu, a jedynie uprawnieniem, w sytuacji, gdy organ ten dojdzie do wniosku, że kwestionariusz wywiadu środowiskowego nie obejmuje wszystkich wskazanych w nim elementów.

Z całą pewnością natomiast nieprzeprowadzenie aktualnego wywiadu środowiskowego w miejscu zamieszkania oskarżonego nie stanowiło naruszenia prawa - skoro prawo nie zobowiązuje sądu do przeprowadzenia ponownego,

aktualnego badania sytuacji osobistej oskarżonego. Tym bardziej nie doszło do rażącego naruszenia prawa i to mającego istotny, a nie jakikolwiek, wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji obrońców zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności należało uznać za niezasadny. Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym. Art. 438 pkt 4 k.p.k. mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzić tu musi o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy. W ramach tej przyczyny odwoławczej nie jest możliwe dokonywanie korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. W ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Zawarte w art. 438 pkt 4 k.p.k. określenie "niewspółmierność" oznacza "brak proporcji", czy "odpowiedności pomiędzy czymś a czymś". Chodzi zatem o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (tak przykładowo SA w Łodzi II Aka 264/13, LEX 1425460, SA we Wrocławiu II Aka 101/15, LEX 1747308; podobnej treści poglądy były wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie sądów i praktyka orzecznicza jest w tym zakresie ugruntowana).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego argumentacja zaprezentowana w apelacji obrońcy w odniesieniu do kary pozbawienia wolności nie mogła zostać uwzględniona. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił okoliczności wpływające na wymiar kary, zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące, i znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonych kar. Kwestia wymiaru kary wobec J. A. oraz D. S. i H. S. (2) była przedmiotem wnikliwych rozważań sądu pierwszej instancji i nie można temu sądowi zarzucić, iż okoliczności te zostały przez niego pominięte. Rozważania sądu pierwszej instancji znalazły swoje odzwierciedlenie w treści pisemnego uzasadnienia wyroku (str. 70-77 uzasadnienia), a tym samym nie można podzielić zarzutów obrońcy dotyczących obrazu art. 410 k.p.k. czy art. 424 § 2 k.p.k.

Przede wszystkim podkreślić należy, iż Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił, zarówno stopień winy, jak i stopień społecznej szkodliwości ich czynów.

Skarżący zupełnie pomijają trafnie dostrzeżone przez Sąd Okręgowy okoliczności obciążające, w tym przede wszystkim skalę przedsięwzięcia i ilość środka odurzającego, jaką sprawcy zamierzali wprowadzić do obrotu.

Orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz grzywny nie rażą surowością.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny uznał, iż wnioski obrońców oskarżonych o uniewinnienie bądź zmianę kwalifikacji prawnej czynów na uwzględnienie nie zasługują.

Z kolei wnioski obrońców P. J. (1) i P. M. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania pozostawał wręcz w oczywistej kontrze do uregulowania art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., kiedy nawet wedle skarżącego nie zachodziła w sprawie żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych z k.p.k., a w przypadku kwestionowania wyroku skazującego nie mogła wchodzić w rachubę przeszkoda, o której mowa w art. 454 § 1 k.p.k. Z oczywistych względów nie mogła też zachodzić potrzeba przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, skoro obrońca nawet nie twierdził, że koniecznym jest przeprowadzenie jeszcze raz wszystkich dowodów. Nawet jego oczekiwaniem nie było uzupełnienie postępowania dowodowego o dowody, których przeprowadzenie z różnych przyczyn pominąć miałyby Sąd I instancji.

W nowym modelu postępowania odwoławczego nawet tego rodzaju mankament postępowania pierwszoinstancyjnego, o ile rzeczywiście należałoby go stwierdzić, obowiązany byłby naprawić Sąd II instancji.

Nie stwierdziwszy zaś w pozostałym zakresie okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Zwalniając oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie drugoinstancyjne Sąd odwoławczy miał na względzie okoliczności przewidziane w art. 624 § 1 k.p.k.